

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3115/2529

นายสาโรจน์ บุญประเสริฐ กับพวกโจทก์ บริษัทธนบุรีประกอบรถยนต์ จำกัดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 113, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 13, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 18, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 19, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 22

ย่อ / หลักกฎหมาย

พนักงานประνομข้อพิพาทแรงงานได้ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทแรงงานระหว่างจำเลยกับสหภาพแรงงานของจำเลยตกลงกันได้ว่า จำเลยตกลงนำเงินค่าครองชีพเดือนละ 500 บาท ไปรวมกับเงินเดือนของพนักงานและพนักงานไม่ติดใจที่จะนำปัญหาการคิดคำนวณค่าล่วงเวลาย้อนหลังไปฟ้องร้องต่อไปอีก บันทึกลงข้อตกลงดังกล่าวเป็นข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างที่เกิดขึ้นจากการแจ้งข้อเรียกร้องของสหภาพแรงงานของจำเลยต่อจำเลย ผู้แทนทั้งสองฝ่ายลงลายมือชื่อในบันทึกข้อตกลงที่พนักงานประνομข้อพิพาทแรงงานได้บันทึกไว้ แล้วคู่กรณีนำไปจดทะเบียนต่ออธิบดีกรมแรงงานจึงเป็นข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างที่เกิดขึ้นโดยชอบตามขั้นตอนของพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์พ.ศ.2518 มีผลใช้บังคับและผูกพันคู่กรณีรวมทั้งโจทก์ทั้งหมดซึ่งเป็นสมาชิกของสหภาพแรงงานไม่ขัดต่อประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องการคุ้มครองแรงงานหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน โจทก์ไม่มีสิทธิเรียกค่าล่วงเวลาค่าทำงานในวันหยุด ค่าล่วงเวลาในวันหยุด โดยนำค่าครองชีพไปรวมกับเงินเดือนเป็นฐานคำนวณย้อนหลัง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยไม่นำค่าครองชีพเดือนละ 500 บาท มารวมกับเงินเดือนเป็นฐานค่าจ้างคำนวณค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุดให้โจทก์ตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง จึงขอให้บังคับจำเลยจ่ายเงินดังกล่าวในส่วนที่ขาดพร้อมดอกเบี้ยจำเลยให้การว่า จำเลยและสหภาพแรงงานธนบุรีประกอบรถยนต์ได้มีข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างระหว่างกันตามที่พนักงานประνομข้อพิพาทแรงงานได้ไกล่เกลี่ยเมื่อวันที่ 4 ตุลาคม 2528 ว่าจำเลยจะนำค่าครองชีพจำนวน 500 บาทไปรวมกับเงินเดือนและพนักงานทุกคนไม่ติดใจจะนำปัญหาคิดคำนวณค่าล่วงเวลาย้อนหลังไปฟ้องร้องต่อไป โจทก์จึงต้องผูกพันไม่มีสิทธินำค่าครองชีพดังกล่าวไปคิดคำนวณย้อนหลัง ขอให้ยกฟ้องศาลแรงงานพิพากษายกฟ้องโจทก์ทั้งสี่สืบเถิดอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า สหภาพแรงงานธนบุรีประกอบรถยนต์ได้ยื่นข้อเรียกร้องต่อจำเลยรวมหลายข้อ ผู้แทนทั้งสองฝ่ายได้เจรจากัน ผลที่สุดโดยการไกล่เกลี่ยของพนักงานประνομข้อพิพาทแรงงาน ทั้งสองฝ่ายตกลงกันได้จึงได้บันทึกข้อตกลงไว้ตามบันทึกฉบับลงวันที่ 4 ตุลาคม 2528 ซึ่งมีสาระสำคัญเฉพาะที่เกี่ยวกับค่าครองชีพอยู่ในข้อ 1 ว่า "บริษัทฯ (จำเลย) ตกลงนำเงินค่าครองชีพเดือนละ 500 บาทไปรวมกับเงินเดือนของพนักงานแต่ละคนที่มีสิทธิได้รับตามระเบียบเดิม และพนักงานไม่ติดใจที่จะนำปัญหาการคิดคำนวณค่าล่วงเวลาย้อนหลังไปฟ้องร้องต่อไปอีก" ศาลฎีกาเห็นว่าบันทึกข้อตกลงดังกล่าวข้างต้นเป็นข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างที่เกิดขึ้นจากการแจ้งข้อเรียกร้องของสหภาพแรงงานธนบุรีประกอบรถยนต์ต่อ

จำเลย แล้วผู้แทนทั้งสองฝ่ายได้เจรจากันโดยมีพนักงานประนอมข้อพิพาทแรงงานร่วมไกล่เกลี่ย ด้วยทั้งสองฝ่ายตกลงกันได้ พนักงานประกอบข้อพิพาทแรงงานจึงได้บันทึกข้อตกลงไว้ให้ผู้แทน ทั้งสองฝ่ายลงลายมือชื่อแล้วคู่กรณีได้นำไปจดทะเบียนต่ออธิบดีกรมแรงงานโดยถูกต้องตามบท กฎหมาย จึงเป็นข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างที่เกิดขึ้นโดยชอบตามขั้นตอนของพระราชบัญญัติ แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มีผลใช้บังคับและผูกพันต่อคู่กรณีรวมทั้งโจทก์ทั้งหมดซึ่งเป็นสมาชิก ของสหภาพแรงงานธนบุรีประกอบรถยนต์ไม่ขัดต่อประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครอง แรงงานหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนแต่ประการใด โจทก์ทั้งหมด จึงไม่มีสิทธิเรียกร้องเงินตามฟ้องพิพากษายกฟ้อง

องค์คณะ

สุรรัตน์ ศรีอนุพันธุ์ · สมบูรณ์ บุญภินันท์ · จำนง นิยมวิภาต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3115/2529>